

La manca d'informació genera rebuig

El dissabte dia 6 d'aquest mes de maig, sobre el mar barceloní es va celebrar per primera vegada una cursa d'avions equivalent a la Fórmula 1 dels grans hòlids. En aquesta competició, les dificultats que calia superar per premiar el pilot més hàbil i ràpid, era el consecutiu pas pel mig d'uns determinats grups de voluminoses i esveltes mànegues verticals inflades d'aire que, situades convenientment, a mode de portals assenyalaven el circuit que havien de recórrer els participants que, corrent a més de tres cents quilòmetres per hora arran d'aigua, els atrevessaven pel mig, on, en aquella velocitat, a la sortida devien fer un sobtat viratge vers les altres mànegues fins a completar el circuit.

L'esdeveniment, organitzat per Red Bull Air Race, una recent organització internacional, exigia unes instal·lacions aeroportuàries (a mode de bòxers de la Fórmula 1) que havien de situar-se a la mateixa platja, dins del propi context on es desenvoluparia la cursa aèria. En aquell lloc es va construir una pista d'aterratge i envolament, acompanyada de l'equipament de serveis bàsics: hangars, tallers, un equip de subministrament de carburant i una torre de control. Despesa la qual ha estat totalment a càrrec de l'organització internacional esmentada.

El nostre país es troba en la seva pròpia cursa mirant vers el futur per atrapar el desenvolupament dels països veïns europeus, respecta dels quals, en matèria de cultura aeronàutica, el nostre país encara es troba pel darrera, a una distància força considerable de les nacions capdavanteres de la Unió Europea.

Com ja és conegut, l'esdeveniment va resultar tot un gran èxit de públic. Segons diferents medis de comunicació diu que foren entre un milió i un milió tres-cents mil els espectadors que hi assistiren, els quals se situaren repartits entre les zones de: Nova Ica-

ria, el Bogatell i la Mar Bella. Els que no caberen en aquestes tres àrees varen envair el centre de l'avinguda Litoral on molts hi estacionaren els propis vehicles. Aquest esdeveniment, va resultar ser una prova ben evident que el poble desitja participar en la cultura aeronàutica.

En aquesta prova, el nostre deficient fet cultural aeronàutic es va fer palès en constatar que cap de les cadenes televisives del nostre país de qualsevol nivell, tant les televisions tradicionals, les de cable o bé satèl·lit, varen transmetre l'esdeveniment. Foren, això sí, 40 cadenes de televisió vingudes d'arreu del món que, junt amb periodistes acreditats procedents d'una vuitantena de països, n'hi havia també d'Àfrica, foren qui propiciaren la difusió a tot el planeta

Tots coneixem la greu perillositat que significa la circulació rodada diària i sobretot la dels caps de setmana i en les sortides de ponts i fugides de vacances

de la cursa aèria de casa nostra.

Posteriorment, per l'inesperat interès que havia despertat la cursa aèria, TV3, al següent cap de setmana va transmetre la cursa en diferit. Recordo quan a l'aeroclub, entre els anys cinquanta i seixanta, els pilots ens debíem dins un mar de capcioses directrius que exigien les autoritats centralistes d'aquells anys, circumstàncies que actualment encara no s'han esvaït del tot, situació que llavors ens impossibilitava dur a terme el normal desenvolupament aeronàutic. Un estat de *siti* constant que impedia pel futur la natural difusió de la cultura aeronàutica al nostre poble.

Igualment que des de fa temps mostren alguns col·lectius de la nostra ciutadania més pròxima a Sabadell, la manca de desenvolupament de la noció aeronàutica s'ha mostrat a través de les manifestacions d'alguns veïns dels afortunats habitatges que es troben davant del litoral barceloní. La por a un accident causada per la presència de la cursa aeronàutica els ha angoixat. El desconeixement real del que és l'aviació els desperta la por que com a conseqüència genera rebuig.

En canvi, contradictòriament no mostren el mateix temor transitant a peu pels carrers de la ciutat, on més que sovintejant, pel seu costat, i a molta velocitat, els passen, autobusos, camions, cotxes i motos amb l'extrem risc que això suposa, o bé quan per les mateixes voreres i a tota velocitat, hi transiten biciclistes que els passen ben arran d'ells.

Tots coneixem la greu perillositat que significa la circulació rodada diària i sobretot la dels caps de setmana i en les sortides de ponts i fugides de vacances. Un risc en extrem molt més elevat que el que significa la presència d'una cursa d'avions que es desenvolupa a uns cinc-cents metres de distància dels edificis. El milió i escaig de públic assistent a la cursa va apropar-s'hi molt més, i no van corre el risc que un veí resident davant de la platja, en nom dels veïns, dies abans exposava davant les càmeres de TV3.

Tots ells, a pesar dels continuats accidents que en aquestes pistes s'hi constaten, probablement seran capaços de veure amb molts bons ulls les curses de la Fórmula 1, on, en la recta de tribunes, i a uns cinquanta metres dels espectadors, els hòlids hi passen a una velocitat que de vegades supera els tres-cents quilòmetres per hora. I igualment es repeteix el fenomen quan es tracta d'altra classe de curses, de motorisme o de ral·lis d'automòbils.

Tots aquests ciutadans queixosos de les evolucions aèries de tots tipus, continuaran transitant pels carrers sense organitzar cap manifestació en contra del perillósíssim tràfic rodat, i sense cap inconvenient sortiran a la carretera amb els seus cotxes on

constantment s'encreuaran amb els vehicles que els venen de front, passant entre sí, a un o dos metres de distància com a molt, on la suma de la velocitat d'ambdós vehicles en el moment de l'encreuament, en una majoria de vegades, superarà els dos-cents quilòmetres per hora. Un suïcidi? Les estadístiques d'accidents de tràfic fan ben palesa la greu perillositat que representa el tràfic rodat. Tot i això, aquests col·lectius de ciutadans, continuaran refusant enèrgicament la presència d'avions i no la dels cotxes.

La difusió de la cultura aeronàutica es fa més que convenient. Necessària. Un exemple que el fet aeri privat i esportiu no és el que alguns grups es troben interessats a demostrar, es fa palès en un article que, publicat en el diari *Sant Francisco Chronicle* el dia 5 de març d'enguany, signat per Alison Rood, fa referència a uns determinats nuclis urbans on, juntament amb els cotxes, els seus propietaris aparquen les seves avionetes en el propi garatge de casa. Article aquest que es pot trobar a internet.

Es tracta dels Airparks Residencials que han proliferat als EEUU, i també en alguns llocs d'Europa ja ho estan fent, on a Amèrica les avionetes transiten pels carrers juntament amb els cotxes, obeint les normes del tràfic rodat, fins a arribar al trencall convenient, des dels quals s'arriben a la pista d'enlairament i surten vers els seus destins. En retornar a Cameron Airpark CA, doncs aquest és el nom de la vila aèria que comentem, aquests ciutadans, tot circulant normalment pels carrers amb les seves avionetes, s'arriben fins al garatge de casa on hi aparquen de nou l'avioneta.

Si volen comprovar com l'aviació és absolutament complementària amb la vida quotidiana i no ofereix un perill major que el del tràfic rodat només cal que cliquin l'adreça <http://www.hydroswing.com/airpark.htm>